

АНАТОМИЯ НА ВЯРАТА

(СЛАЙД) Ние живеем живота си като разчитаме на нашите сетива. Гледаме пътя с очите си докато отиваме към работа. Чуваме какво ни говорят с ушите си и разчитаме, че другите ще чуят какво им говорим. В почивните дни помиристваме кафето, което съпругата ни приготвя. Бих искал да кажа, че и жените се събуждат от мириса на кафето, което мъжете им носят сутрин, но сигурно това не се случва много често. По-често и двамата се будят от виковете на децата, които са станали по-рано от тях и въобще не ги интересува, че на родителите още им се спи.

Ние разчитаме на сетивата си. Но има някои неща, важни неща, които са отвъд сетивата. Например, ние не можем да видим как един човек идва до вяра. Можем да споделим благата вест с него, можем да се опитаме да отговорим на въпросите му, можем да го доведем на църква, можем да се опитаме да му покажем добър пример с живота си. Но ние не можем да видим какво става в сърцето му.

Защо един човек повярва, а друг не? Защо някой откликва веднага, а друг дълго време не може или не иска? Какво става вътре в човека? Нямаме сетива, с които можем да видим това. Нямаме уреди, с които можем да направим замерване. Не съществува такова нещо като „душеметър“ или „сърдечна скала.“

Но въпреки това днес аз искам да се опитаме да направим аутопсия на вярата на един човек. Повечето от нас са чували за него. Името му е Никодим, което означава „победа на народа.“ За него се говори само на 3 места в НЗ – всички в евангелието според Йоан. Те не ни казват всичко, но все пак хвърлят някаква светлина върху тези въпроси.

Никодим бил част от група хора, които се наричали фарисеи.

Днес думата фарисеи е синоним за религиозни лицемери, но всъщност това са били хора, които са полагали огромни усилия да разберат закона на Бога, след това да го изпълняват и накрая да научат и другите на него. Много от фарисеите били много искрени в своята вяра и живот. Никодим бил един от тези хора.

Той също така е наречен „еврейски началник.“ Най-вероятно това означава, че е бил член на Синедриона – еврейския орган на частично самоуправление. През 1 век Иеразил бил под римска власт, но римляните

оставяли евреите до голяма степен сами да решават своите вътрешни въпроси – особено въпросите свързани с тяхната религия. Синедрионът бил органът, който се занимавал с това.

Така че Никодим бил човек със значително политическо и религиозно влияние.

(СЛАЙД) За първи път се срещаме с него в Ерусалим, точно по времето когато Исус започва да се превръща в публична личност. Той го слушал няколко пъти и това, което е чул и видял го засегнало по някакъв начин. Явно Никодим е бил достатъчно докоснат, за да пожелае да се срещне с Исус. И когато двамата се срещат първите му думи са:

Йоан 3:2 Учителю, знам, че си дошъл от Бога, защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него.

Има обаче един проблем. По това време еврейските водачи вече били започнали да гледат с подозрение и недоверие на Исус. Да отиде при Него можело да означава Никодим да си навлече неудобни въпроси. Затова той отива при Исус през нощта, тайно, когато никой няма да го види.

Повечето от нас знаят добре този разговор, който е описан в Йоан 3. Тук Исус казва някои от най-забележителните думи в целия НЗ.

Тук се намира това, което ние наричаме „златния стих“

(СЛАЙД) *Йоан 3:16-17 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.*

Тук също така се намира текстът, който говори за необходимостта от новородение – необходимостта от толкова цялостна промяна на живота, че е описана като повторно раждане:

(СЛАЙД) *Йоан 3:3 Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство.*

Пак тук Исус ясно говори за Своята спасителна смърт на кръста:

(СЛАЙД) *Йоан 3:14-15 както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него [да не погине, но] да има вечен живот.*

(СЛАЙД) Християните обичат тези текстове, които толкова силно говорят за някои най-важните неща на нашата вяра. Това, което понякога пропускаме в разговорът е, че Никодим не разбира поне половината от това, което Исус му казва. Единствените думи на Никодим, които той повтаря няколко пъти, са: „Аз не разбирам.“

Мисля, че това е важно за нас. Някои от нас са християни от толкова дълго време, че са забравили колко странно може да звучи християнството. Опитайте се да си представите как звучат на един човек от улицата изрази като „новорождение“, „спасен чрез кръвта на Христос“ или „Господна вечеря.“ Те не ги разбират. Когато един човек чуе благовестието той има нужда от време да го разбере, сигурно има и въпроси, на които трябва да си отговори. Някои от тях може да са въпроси, които се задават на глас, други трябва да зададе на самия себе си. И това често изисква време.

И ако четем внимателно евангелието според Йоан ние ще видим, че Исус дава време на Никодим. Той го предизвиква, да, но Той също така му дава и време.

Може би се питате колко време? Следващия път когато двамата се срещат са изминали 2,5 години. Това се случва в 7 глава на евангелието според Йоан и историята отново е много интересна.

Мястото отново е Ерусалим и Исус отново поучава на големия еврейски празник Шатроразпъване. (Това бил празник, на който евреите живеели за 7 дена в колиби, за да си спомнят за 40-те години в пустинята където нямали постоянни домове.) По това време фарисеите вече били твърдо настроени против Исус. И така Синедрионът (съветът, който решава вътрешните проблеми) се събира и изпраща войници, които да го заловят. Войниците обаче са толкова смаяни от думите на Исус, че Го оставят да си отиде без да направят нищо.

(СЛАЙД) Никодим е част от еврейския Синедрион. Но когато Синедрионът изпраща войници да заловят Исус той мълчи. В цялата случка има записана само една единствена негова реплика, в която той пита:

7:51 Нашият закон осъжда ли човека, ако първо не го изслуша и не разбере що върши?

Никодим иска на Исус да Му бъде дадена възможност да говори и да обясни преди срещу Него да бъде признесена присъда. Другите обаче не са

склонни на това. Те отговарят гневно на Никодим. И той мълква. Не казва нищо повече. Думите му показват, че вътре в себе си той е благосклонно разположен към Исус. Но Никодим, се страхува и мълчи. При това Никодим не мълчи само тук. Той липсва на процесът срещу Исус. Синедрионът заседава и решава, че Исус е виновен за богохулство и трябва да бъде убит. Никодим е част от Синедриона. Но неговото име изобщо не се споменава в разказа. Той или не присъства или мълчи и не казва нищо.

Ние бихме казали: Колко жалко.

Този текст ни дават възможност да хвърлим един бегъл поглед към душата на Никодим. Той се страхува. И това е нещо, с което някои от нас са се срещали. Има хора, които вътрешно са убедени, че има Бог и симпатизират на Христос. Но те не изповядват вяра, не застават открито за Христос понеже се страхуват, понеже цената им се струва твърде голяма. Това може да им навреди по някакъв начин. Или понеже не искат да се идентифицират с нещо, което някои наричат секта. Или понеже мислят, че така ще изгубят приятели. Затова те не правят нищо. Така този вътрешен трепет остава заглушен и безплоден. Ние считаме това за неуспех на евангелието, считаме го за отхвърляне.

Но, както казахме, няма инструменти, с които можем да измерим сърцата и душите на хората и да знаем със сигурност какво става в тях. Понякога нещата се случват по начин различен от този, който мислим или предполагахме.

Така стигаме до третия текст, в който срещаме Никодим. Той се намира в самия край на евангелието. Исус вече е разпънат на кръст и е мъртъв. Тълпата гледала екзекуцията започва да се разотива – зрелището е свършило. Синедрионът е доволен.

И точно тогава се случва нещо неочаквано.

(СЛАЙД) 19:38-39 *След това Иосиф от Ариматея, който беше Исусов ученик, но таен, поради страха от юдеите, помоли Пилата да му позволи да вземе Исусовото тяло; и Пилат позволи. И той, дойде и вдигна тялото Му. Дойде и **Никодим**, който бе идвал първо при Него нощем, и донесе около сто литри смес от смирна и алой.*

Двама души се появяват в този текст. Пътвият от тях е Йосиф от Ариматея. Другите евангелисти казват, че той също е член на Синедриона (Марк

15:43; Мт. 27:57; Лука 23:50-51). Йоан добавя, че той е ученик на Исус, но таен понеже се страхува да заяви това явно. Той идва и иска тялото на Исус да му бъде дадено, за да го погребне. Вторият човек е Никодим, който носи със себе си 100 литра смирна и алое (**Да се обясни помазването при погребение в горещия климат**). Никодим носи 100 литра. Това е огромно количество и може да се каже – погребение за цар. Освен това тези ароматни смеси били много скъпо. Никодим обаче е готов да поеме разходите. Дватама вземат тялото и го погребват в нов гроб, който е собственост на Йосиф от Ариматея. Гробовете около Ерусалим, особено новите гробове, също са били изключително ценни и скъпи. Това е голяма жертва и от двамата. На практика Йосиф и Никодим със своята смелост сбъдват прочествата за Исус: *„И определиха гробът му между злодеите, но по смъртта му при богатия.“*

И аз мисля, че това е много интересно. Синедрионът праща Исус на смърт, но изведнъж, най-неочаквано, двама от неговите собствени членове се идентифицират като ученици на осъдения. И единият от тях е точно Никодим, за когото говорим. Това е Никодим, който говори с Исус, но не разбира нищо от това, което му казват. Това е Никодим, на който лесно могат да му затворят устата понеже се страхува за репутацията си. Това е Никодим, който не казва нищо по време на съдебния процес и не протестира срещу присъдата.

Но сега, когато Исус вече е мъртъв, явно нещо в него се е пречупило. Той казва: „Аз няма да мълча повече“ и пристъпва напред, за да изяви своята вяра.

Това изглежда като най-неподходящото време за такова действие. Исус е мъртъв. Учениците Му са избягали. Петър се е отрекъл 3 пъти от Него. Йоан седи настрана и плаче заедно с жените. Един малд човек когато са хванали за дрехата е толкова уплашен, че оставя дрехата си в ръцете на войниците и бяга гол. Дори след като всичко е свършило учениците продължават да се страхуват и се събират само в здраво заключена стая. Но Никодим пристъпва напред. Този, който изглежда пълен провал според нашите критерии тук се оказва по-голям успех от самите апостоли. Пред кръста на Исус първите стават последни, а последните първи.

Това е последния текст, в който се среща името на Никодим. Не знаем какво е станало с него след това. Някои апокрифни източници и несигурна

информация казват, че той бил кръстен от апостолите Петър и Йоан. Заради своята вяра той изгубил мястото си в Синедриона и след време дори бил изгонен от Ерусалим. След смъртта си тленните му останки били положени в общ гроб с Гамалиил и Стефан.

Нямам представа колко от това е вярно. Може би нищо, а може би всичко. Но евангелист Йоан ни дава доста ясен знак, че накрая, след години чакане и отлагане Никодим все пак е повярвал в Христос и открито се идентифицирал с Него.

Какво тогава разбираме от тази дисекция на вярата на Никодим, която се опитаме да направим? Оказва се, че не много. Такава не може да се направи понеже нещата често не са такива каквито изглеждат.

Но разказът за Никодим все пак ни сочи някои неща. Аз ще завърша като спомена 3 от тях, които мисля, че касаят и нас днес.

(СЛАЙД) 1. Когато споделяме благата вест за нашата вяра ние трябва да се научим да разчитаме на Божия Дух.

В своя разговор с Никодим Исус казва нещо много интересно:

Йоан 3:8 Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа.

Ние не можем да доведем нито един човек до истински взаимоотношения с Бога – само Светия Дух може. Ние можем единствено да свидетелстваме за Бога. Но резултатът не се определя от нашите способности, а от действието на Божия Дух. Но текстът казва и нещо друго – Божият Дух не е вентилатор, който можем да насочваме по свой избор. Ние не виждаме и не разбираме Неговото действие в сърцата на хората. И затова често ще се случва да бъдем изненадавани. Там където предполагахме, че хората ще повярват може нищо да не се случи. Там където смятаме, че има само студенина може изведнъж да се окаже, че отвътре гори огън.

Това, което можем да направим е винаги когато ни се отдаде възможност да споделяме благата вест с радостната увереност, че Божия Дух действа и прибавя Своята сила към нашите понякога слаби думи.

(СЛАЙД) 2. Ние трябва да се научим да имаме търпение.

Ние често искаме бързи резултати. Може би причината е, че живеем в една забързана култура. Пускаш монета в автомата и кафето ти е готово. В ресторанта искаме храната ни да се приготви бързо. Макар че колите ни

карат бързо често превишаваме скоростта. Но при вярата не можем да насилим нещата да стават бързо. Исус чака Никодим 3 години, за да повярва. Може би ние също трябва да се научим на търпение. Някои хора изпитват съмнения, несигурност и страхове. Благовестието трябва винаги да се проповядва ясно в нашата църква, но също така църквата трябва да бъде гостоприемна към търсеци хора, да им направи място и да им даде необходимото време. Можем да гледаме на тях като на гости, които желаят да наблюдават нашата вяра и поклонение и да бъдат оставени да вземат решение без да бъдат насилвани към нещо, за което все още не са готови.

И ако направим това аз съм сигурен, че ще видим как някои от тях да пристъпват напред когато най-малко очакваме това.

(СЛАЙД) 3. Ние трябва да научим, че Бог е по-загрижен за спасението на хората от нас.

Може да ви се сътрува глупаво, че казвам това, но понякога ние се държим сякаш наистина вярваме, че сме по-загрижени от Бога. От време на време чувам хора да казват: Ако пропусна тази възможност, или ако не се справя добре, или ако направя нещо погрешно човекът може утре да умре и да отиде в ада понеже не сме му казали за Христос. Наистина ли? Ако има Бог, Който го е грижа за този човек и ако Той знае, че човекът би отговорил с вяра, наистина ли мислите, че ако ние млъкнем Бог няма да му даде друга възможност? Ако знае, че може да повярва дори след 20 години мислите ли, че Той няма да го пази толкова дълго и дори повече. Такова мислене прави нас по-загрижени за спасението на хората отколкото Бог. Сякаш Бог не върши нищо и всичко е паднало на нашите рамене.

Бог е много по-загрижен за хората от нас и прави много повече за тяхното спасение. Спомнете си какво казва Исус: *„Ако тези хора млъкнат, камъните ще извикат.“* И ако утре ние всички млъкнем и откажем да говорим бъдете сигурни, че благовестието няма да престане да се чува. Защото Бог обича хората, желае те да се спасят и се радва когато те се спасяват.

Арабските страни – много хора идват до вяра чрез видения, сънища или ангели.

Това не означава, че няма значение дали ние споделяме врата си или не. Има огромно значение. Бог е поверил благата вест на нас и ние трябва да я

споделяме при всеки удобен случай, а когато няма случай да създаваме такива случии. Но нашето благовестие трябва да става с доверие в Божията любов, а не в нашата ревност. Иначе ние мисли твърде погрешно за Бога. И това може да превърне благовестието ни в една чисто човешко блъскане, вместо в радостно споделяне на вестта, че Бог наистина обича хората.

Историята с Никодим е най-вече история за Божията любов – търсеща, търпелива и способна. Ние сме съработници с този Бог, Той е избрал да работи чрез нас, но не ни е оставил сами да вършим нещата. Там където ние отидем Той вече е бил. Тези, на които говорим Той вече е докоснал със Своята предварителна благодат дори те да не знаят това. Бог действа в света чрез Своя Дух, макар че често не можем да разберем откъде идва, накъде отива и какво прави. Но Бог е в света, защото обича този свят, защото не е дошъл да осъди света, а за да бъде света спасен чрез Него. И това е една добра вест, която ние също сме изпратени да носим.

Затова аз се надявам да можем днес да излезем от църква с една увереност, че Бог работи пред нас и повече от нас. Ние не можем да видим сърцата на хората, но и нямаме нужда от това понеже можем да сме сигурни, че Бог действа в тях.